

ЕЗЕРНОТО МОМЧЕ

Синопсис :

Йоан е млад фотограф, който работи за туристическо списание. Един ден той отива да снима язовир Жребчево, познат с потопеното преди години село, от което е останала стара църква, наполовина във водата. На брега на язовира, Йоан се запознава с Валентин – 8-годишно момче, което го впечатлява с необичайното си поведение и чувствителност. От него фотографът научава, че е на гости при дядо си и че чака местно момиче, което по думите му е единственият му приятел. На тръгване Йоан прави снимка на Валентин. На следващия ден фотографът научава, че момчето се е удавило в язовира, малко след като той си е тръгнал от мястото. Въпреки, че случаят официално приключва като нещастен инцидент, Йоан решава да предприеме свое разследване, убеден че има някаква мистерия около тази нелепа смърт. Фотографът отива при семейството, за да предаде снимката, която е направил в последния момент от живота на Валентин. От майка му – Ирина разбира, че момчето е било като обсебено от образа на тайнственото момиче, за което е споделил на Йоан. Бащата – Радослав, реагира яростно на опитите на Йоан да разкаже впечатлението си от тази среща, той го обвинява, че се опитва да изкара сензация и че лъже, тъй като Валентин не е проговорил на никого за последната една година. Йоан решава да посети учителката на Валентин, която майката обвинява за психическия натиск, на който е подлагала сина й. Йоан изслушва и нейната гледна точка – Валентин не просто е бил мълчаливо и неконтрактно дете, а е имал нужда от специални грижи. Според нея момчето е проявило агресивно и неадекватно поведение в час по рисуване. Разказва на Йоан случай, в който независимо от поставената задача, Валентин за пореден път е рисувал момичето, а при опит на учителката да му направи забележка, той е станал агресивен. Учителката е първата, която казва на Йоан истината за момчето – то никога не е съществувало и е било само във фантазиите на Валентин. Йоан е все по-объркан от заплетената история. Изненадващо Радослав – бащата на Валентин, го моли за среща, малко преди той и съпругата му да напуснат завинаги дома си и града. Осъзнал, че Йоан може би е човек, на когото детето му се е доверило, той му дава малък ключ, който Валентин е носил в деня на смъртта си и който Радослав е получил от полицията. Бащата споделя, че макар и с медицинско образование, така и не е успял да проумее какъв точно проблем е имал синът му. Психолозите, които са работили с него също са давали противоречиви заключения за мълчанието и

поведението на Валентин. Радослав разказва на Йоан за последния случай, в който Валентин му е проговорил – Радослав за пореден път се е опитал да разбере проблема на сина си, малко преди срещата с психоложката, която е посещавал. Валентин казал само, че иска да бъде заведен при дядо си на язовира. От разказа става ясно, че Радослав не харесва дядото на Валентин – възрастен рибар, който живее като отшелник на самия бряг на язовира. Въпреки това, той не е имал сили да откаже единствената молба на сина си. Радослав съжaliaва, че именно той е завел Валентин това лято при рибаря, който по негови думи е имал лошо влияние върху детето му. След като Радослав и Ирина си тръгват, Йоан остава сам в празната къща с ключа. На тръгване Йоан поглежда към стар дрешник в дъното на коридора, който е затрупан от други стари вещи. Убеден, че всяко дете си има тайно скривалище, Йоан решава да пробва ключа и се оказва, че той отваря вратата на дрешника. На стената в дъното се вижда рисунка, явно направена от Валентин, която представлява селище, потопено във вода и стара църква, която е наполовина на повърхността. Едва когато Йоан се връща на язовира и среща Петър (дядото), той разбира цялата история. Миналото лято Петър е разказал на Валентин местната легенда за „малката стопанка на язовира“ – приказка за духа на момиче, което обитава отдавна потънало село. След този разказ Йоан си дава сметка, че именно тази приказка е вдъхновила склонния към фантазии Валентин, а „малката стопанка“ за него се е превърнала в реално момиче. Така Йоан стига до прозрението, че е разбрал Валентин погрешно, както и всички останали. Объркан от мисли и чувства, Йоан остава сам на брега на язовира. Изведнъж вижда за миг Валентин, който се появява като мираж на същото място, на което го е видял за първи път. В този момент всичко утихва и пред очите му се разкрива легендата – от дъното на язовира проблясват ярки светлини и заискряват малки цветни къщички, а от една от тях изплува духа на тайнственото момиче.